בשבת לחודש שנת חמישת אלפים ושבע מאות חמישים

לבריאת העולם למנין שאנו מונין כאן

איך החתן אמר

לה להדא הוי לי לאנתו כדת משה

וישראל ואנא אפלח ואוקיר ואיזון ואפרנס יתיכי ליכי כהלכות גוברין יהודאין דפלחין ומוקרין וזנין ומפרנסין לנשיהון בקושטא ויהיבנא ליכי

ומזוניכי וכסותיכי וסיפוקיכי ומיעל לותיכי כאורח כל ארעא וצביאת מרת

דא והות ליה לאנתו ודין נדוניא דהנעלת

ליה מבי בין בכסף בין בזהבין בין בתכשיטין במאני דלבושא בשימושי דירה

ובשימושי דערסא הכל קבל עליו חתן דנן

זקוקים כסף צרוף וצבי חתן דנן והוסיף לה מן

דיליה עוד זקוקים כסף צרוף אחרים כנגדן סך הכל זקוקים כסף צרוף וכך

אמר חתן דנן אחריות שטר כתובתא דא נדוניא

דין ותוספתא דא קבלית עלי ועל ירתי בתראי להתפרע מן כל שפר ארג נכסין וקנינין דאית לי תחות כל שמיא דקנאי ודעתיד אנא למקנא נכסין דאית להון אחריות ודלית להון אחריות כלהון יהון אחראין וערבאין לפרוע מנהון שטר כתובתא דא נדוניא דין ותוספתא דא מנאי ואפילו מן גלימא דעל כתפאי בחיי ובמותי מן יומא דנן ולעלם ואחריות וחמר שטר כתובתא דא נדוניא דין ותוספתא דא קבל עליו

חתן דנן כחומר כל שטרי כתובות ותוספתות דנהגין בבנות ישראל העשויין כתקון חכמינו זכרונם לברכה דלא כאסמכתא ודלא כטופסי דשטרי וקנינא מן חתן דנן למרת

דא על כל מה דכתוב ומפורש לעיל במנא דכשר למקניא ביה והכל שריר וקים

נאום עד

נאום עד